സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

8. സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

8 സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും 1

8

സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും

8.1

ഏതെങ്കിലുമൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവം മനസിലാവണമെങ്കിൽ ആ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലുള്ള ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ നിലയെന്തെന്നും അവ ആരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണെന്നും മനസിലാക്കണം. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഫാക്ടറി, ബാങ്ക്, ഖനി തുടങ്ങിയ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ ഒരുപിടി മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ മേലുള്ള ഈ സ്വകാര്യ ഉടമാവകാശമാണ് ഭൂരിപക്ഷക്കാരെ ചൂഷണം ചെയ്ത് ലാഭമടിക്കാൻ മുതലാളികൾക്കു സൗകര്യം നൽകുന്നത്. ഈ സ്ഥിതി തന്നെയാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെ നിർണയിക്കുന്നത്. സോഷ്യലിസത്തിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ വ്യക്തികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തല്ല, സമുദായത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെന്നും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ചൂഷണവും മർദ്ദനവുമനുഭവിക്കുന്നവരെന്നും രണ്ടു വിരുദ്ധവർഗങ്ങളായി സമുദായം വിഭജിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു വർഗം മറ്റൊരു വർഗത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിയാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെ നിർണയിക്കുന്നത്.

മുതലാളിത്തത്തിൽ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും ഉൽപാദനശക്തികളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉൽപാദനം സാമൂഹ്യമാണ്; പക്ഷേ, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ ഒരുപിടി മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. ഈ വൈരുധ്യമാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കുഴപ്പങ്ങളുടെയും അരാജകത്വത്തിന്റെയും തൊഴിലില്ലായ്മയുടെയും പട്ടിണിയുടെയുമെല്ലാം അടിസ്ഥാനകാരണം. നിലവിലുള്ള ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുസ്വത്താക്കുകയും അങ്ങനെ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും ഉൽപാദനശക്തികളും തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യമവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താലേ മനുഷ്യസമുദായം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയുള്ളൂ.

ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കണം. ഇതൊരു വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമമാണ്. ഈ നിയമത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് മുതലാളിത്തം ഫ്യൂഡലിസത്തെ തട്ടിത്തകർത്തത്. ഈ നിയമമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് റഷ്യയിൽ തൊഴിലാളിവർഗം മുതലാളിത്തത്തെ നശിപ്പിച്ചത്.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവം എന്തിന്?

മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്നതാണ് തൊഴിലാളി വിപ്ലവം നിർവഹിക്കുന്ന ചരിത്രപരമായ പങ്ക്. തൊഴിലാളി വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് എംഗെൽസ് എഴുതുകയുണ്ടായി:

> 'തൊഴിലാളിവർഗം അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുന്നു. അതുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മുതലാളിവർഗത്തിന്റെ കൈയിൽ നിന്നും വഴുതിത്തുടങ്ങുന്ന സാമൂഹ്യോൽപാദനോപകരണങ്ങളെ പൊതുസ്വത്താക്കി മാറ്റുന്നു. അതുവരേയ്ക്കും അവയുടെമേൽ കുത്തിയിരുന്ന മൂലധനത്തിന്റെ മുദ്രയിൽ നിന്ന് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ തൊഴിലാളിവർഗം മോചിപ്പിക്കുന്നു. അവയുടെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവത്തിനു പൂർണമായും സ്വതന്ത്രമായും അങ്ങേയറ്റം വരെ സ്വയം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സൗകര്യം കൊടുക്കുന്നു. മുൻകൂട്ടി തിട്ടപ്പെടുത്തിയ പ്ലാൻ അനുസരിച്ചുള്ള സാമൂഹ്യോൽപാദനം ഇനിയങ്ങോട്ട് സാധ്യമായിത്തീരുന്നു. ഉൽപാദനത്തിന്റെ വളർച്ച സമുദായത്തിലെ വർഗവിഭജനത്തെ ഒരു കാലഗണനനാപ്രമാദമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സമുദായത്തിൽ ഒട്ടാകെയുള്ള ഉൽപ്പാദനത്തിൽ അരാജകത്വം അവസാനിക്കുന്നത്ര വേഗത്തിൽത്തന്നെ ഭരണയന്ത്രവും വാടിക്കരിഞ്ഞുപോകുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വന്തം സാമൂഹ്യസംഘടനയുടെ യജമാനനായിത്തീരുന്നു; സ്വതന്ത്രനായിത്തീരുന്നു'. (എംഗെൽസ്: സോഷ്യലിസം—സങ്കൽപികവും ശാസ്ത്രീയവും: പേജ് 64–65)

മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുത്ത ഒന്നാമത്തെ രാജ്യം സോവിയറ്റ് യൂണിയനാണ്. 1917 വരെയും മറ്റ രാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ റഷ്യയിലും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളായിരുന്നു. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം സ്വകാര്യസ്വത്തുടമാവകാശമവസാനിപ്പിക്കുകയും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ പൊതുസ്വത്താക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ ആറിലൊരുഭാഗത്ത് പുതിയ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിതമായി. അതോടെ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും ഉൽപാദനശക്തികളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യമവസാനിക്കുകയും ഉൽപാദനശക്തികൾക്ക് കൂടുതൽ വളരാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്റ്റാലിൻ വിവരിക്കുന്നു:

> 'നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഉൽപാദനശക്തികൾ, പ്രത്യേകിച്ചും വ്യവസായോൽപാദന ശക്തികൾ, സാമൂഹ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവയായിരുന്നു. നേരെമറിച്ച്, ഉടമാവകാശത്തിന്റെ രൂപമാകട്ടെ, മുതലാളിത്തപരമായിരുന്നു. ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ അനിവാര്യമായും ഉൽപാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തോട്ട യോജിച്ചിരിക്കണമെന്ന ധനശാസ്ത്ര നിയമത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെന്റ് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ സാമൂഹ്യമാക്കിത്തീർത്തു; അവയെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടെയും പൊതുസ്വത്താക്കുകയും അങ്ങനെ മർദ്ദനവ്യവസ്ഥയെ അവസാനിപ്പിക്കുകയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമ്പത്തിക രൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ നിയമമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെന്റ് ഈ നിയമത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർക്ക് തങ്ങളുടെ കടമ നിർവഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല'. (സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 6)

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുസ്വത്താക്കപ്പെട്ടതോടു കൂടി മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ നടമാടിയിരുന്ന മത്സരത്തിന്റെയും അരാജകത്വത്തിന്റെയും നിയമം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ദേശീയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ ക്രമീകൃത വളർച്ചയുടെ നിയമം നിലവിൽ വന്നു. ഈ നിയമമാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സാമ്പത്തികപദ്ധതികൾ വിജയകരമായി നടപ്പിൽവരുത്താനും സാമൂഹ്യോൽപാദനത്തെ ജനങ്ങളുടെയാകെ നൻമക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്നതരത്തിൽ ക്രമീകരിക്കാനുമുള്ള സാധ്യതയുളവാക്കിയത്.

സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥ വിജയിച്ചതെങ്ങനെ?

മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളും സാമ്പത്തിക പദ്ധതികളെപ്പറ്റി സ്വപ്നം കാണാറുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ പദ്ധതിക്കാർക്ക് ഉൽപാദനത്തെ ക്രമീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല; രാജ്യത്തിലെ മുഴുവൻ വിഭവങ്ങളെയും അദ്ധ്വാനശക്തിയെയും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് നിശ്ചിതമായ പ്ലാനോടുകൂടി ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥയാകെ വളർത്താൻ കഴിയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മത്സരത്തിന്റെയും അരാജകത്വത്തിന്റെയും നിയമമാണവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഉൽപാദനത്തിനാവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. എന്ത്, എപ്പോൾ, എത്രയുണ്ടാക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നത് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരായ മുതലാളികളാണ്. അവർ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത് ജനങ്ങൾക്കെന്താണവശ്യം എന്നു നോക്കിയിട്ടല്ല, തങ്ങൾക്ക് എന്ത് ലാഭം കിട്ടുമെന്ന് നോക്കിയിട്ടാണ്. ഉൽപാദനം ചുരുക്കിയാലാണ് കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുകയെങ്കിൽ, അവർ ഉൽപാദനം ചുരുക്കും. പുസ്തക പ്രസിദ്ധീകരണം കൊണ്ട് ലാഭം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അവർ ഹോട്ടൽ കച്ചവടം തുടങ്ങും. ഇതു തന്നെയാണ് കൃഷിയുടെയും സ്ഥിതി. നിലം ജന്മികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. നെല്ലുണ്ടാക്കുന്നതിനെക്കാൾ ലാഭം പരുത്തിയുണ്ടാക്കലാണെന്നുകണ്ടാൽ അവർ നെൽപാടങ്ങളെ പരുത്തി തോട്ടങ്ങളാക്കി മാറ്റും. ഈ സ്ഥിതിയിൽ പ്ലാനിംഗ് വിജയിക്കുകയില്ല.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഇതല്ല സ്ഥിതി. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുസ്വത്തായതുകൊണ്ട് ദേശീയസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ പ്ലാനോടുകൂടി വളർത്താൻ കഴിയുന്നു. ഇതാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലുണ്ടായ അത്ഭുതാവഹവും സർവ്വന്മുഖവുമായ അഭിവൃദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനം. ദേശീയസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ ക്രമീകൃതമായി, പ്ലാനോടുകൂടി, വളർത്താൻ കഴിഞ്ഞതിനാലാണ് പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികൾ പരിപൂർണമായ വിജയം നേടിയത്. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് പിന്നണിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു ദുർബലരാജ്യം വെറും രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ ലോകത്തിലെ വൻകിട ശക്തികളിലൊന്നായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്.

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുവുടമയിലാക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യംതന്നെ മാറുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത് ഏതാനും വ്യക്തികളുടെ ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയല്ല, സമുദായത്തിന്റെയാകെ താൽപര്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ്; സമുദായത്തിലെ ഓരോ മെമ്പറുടെയും നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്; ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സ്വതന്ത്ര്യവും സർവ്വതോന്മുഖവുമായ വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്.

ഈ ഉദ്ദേശ്യം നിർവഹിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധത്തിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിത്തറയുറപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ലെനിൻ രാജ്യത്തിന്റെ മുക്കിലും മൂലയിലും വിദ്യുച്ഛക്തി കിട്ടാറാക്കണമെന്നും വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വ്യവസായവും കൃഷിയും ഗതാഗതവും അങ്ങേയറ്റം വളർത്തണമെന്നും സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയിലൂടെ അദ്ധ്വാനക്ഷമത വർധിപ്പിക്കണമെന്നും സർവോപരി മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളെ കവച്ചുവെയ്ക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധം വൻകിട വ്യവസായങ്ങളെ വൻതോതിൽ വളർത്തണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടത്.

സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന നിയമം

ലെനിൻ ഉന്നയിച്ച തത്വങ്ങളുടെയും നിർമാണ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും പ്രായോഗികാനുഭവങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്റ്റാലിൻ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സാമ്പത്തിക നിയമമെന്തെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു:

> ‘സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനനിയമത്തിന്റെ അനിവാര്യ സ്വഭാവങ്ങളെയും അവശ്യങ്ങളെയും മൊത്തത്തിൽ ഇങ്ങനെ രൂപവൽക്കരിക്കാം: കൂടുതൽ ഉയർന്ന സാങ്കേതികരീതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനം തുടർച്ചയായി വികസിപ്പിക്കുകയും പൂർണമാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് സമുദായത്തിന്റെയാകെ ഇടവിടാതെ ഉയർന്നുവരുന്ന ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക’. (സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 43–44)

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നും ആ ഉദ്ദേശ്യം നേടാനുള്ള മാർഗമെന്താണെന്നും ഈ നിയമം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിൽ ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയല്ല, ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഉൽപാദനം നടക്കുന്നത് എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരാ. ജനങ്ങളുടെ അനുദിനം വളർന്നുവരുന്ന ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം—പരമാവധി—തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതു സ്വത്താക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി ആവിർഭവിച്ച പുതിയ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനു തികച്ചും യോജിച്ച ഒരു ലക്ഷ്യമാണിത്.

സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ ആവശ്യങ്ങൾ അനുദിനം കൂടിക്കൂടിവരികയാണ്. ആ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം അങ്ങേയറ്റം തൃപ്തിപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനം ഇടവിടാതെ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ വൻകിട വ്യവസായങ്ങളെ വളർത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും സാങ്കേതികരീതികളെ ഇടവിടാതെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണം.

മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനശക്തികളും ഉൽപാദന ബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം കാരണം സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധി തടയപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. പരമാവധി ലാഭം കിട്ടുമെങ്കിൽ മാത്രമേ മുതലാളികൾ ഉയർന്ന സാങ്കേതികരീതികൾ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ നേരെമറിച്ചാണ്. സാങ്കേതികരീതികളെ മേൽക്കുമേൽ വളർത്താതെ ജനങ്ങളുടെ കൂടിക്കൂടിവരുന്ന ആവശ്യങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാവില്ല. ഉൽപാദനം ഏറ്റവുമധികം വർധിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സാങ്കേതികരീതികൾ കൂടിയേ കഴിയൂ.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഇടവിടാത്ത വളർച്ച ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പുതിയ പുതിയ ആവശ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആവശ്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പുതിയ പുതിയ ആവശ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാകട്ടെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനത്തിനു കൂടുതൽ പ്രചോദനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ സ്റ്റാലിൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന പരമാവധി സംതൃപ്തിയുടെ നിയമം സോഷ്യലിസ്റ്റു സമുദായത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കാണ് വഹിക്കുന്നത്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദന വ്യവസ്ഥയുടെ മറ്റെല്ലാ നിയമങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ പ്ലാനോടുകൂടിയ ക്രമീകൃത വളർച്ചയുടെ നിയമം, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ നിർമിക്കുന്ന വ്യവസായശാലകൾക്ക് താരതമ്യേന കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകണമെന്ന നിയമം, അദ്ധ്വാനക്ഷമതയുടെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ പുരോഗതിയുടെ നിയമം, അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് ഉൽപന്നങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യണമെന്ന നിയമം—ഇങ്ങനെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാ നിയമങ്ങളും പരമാവധി സംതൃപ്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

മുതലാളിത്തവും സോഷ്യലിസവും

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥ ക്രമീകൃതമായും പ്ലാനോടുകൂടിയുമാണ് വളർത്തപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി പ്ലാൻ ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാലേ ദേശീയസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ ക്രമീകൃത വളർച്ചയുടെ നിയമം കൊണ്ട് ആശിച്ച ഫലം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ആ ഉദ്ദേശ്യമെന്തായിരിക്കണമെന്നാണ് പരമാവധി സംതൃപ്തിയുടെ നിയമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഈ അടിസ്ഥാനസാമ്പത്തിക നിയമമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ഭരണാധികാരികൾക്ക് ക്രമീകൃതമായ ഉൽപാദനവും സാമ്പത്തിക പ്ലാനിങ്ങും വഴിയായി ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ മേൽക്കുമേൽ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനും അവരുടെ സർവ്വതോന്മുഖമായ അഭിവൃദ്ധിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്താനും സാധിച്ചത്.

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ നേരെമറിച്ച് പരമാവധിലാഭം നിർണയിക്കുന്ന അതിർത്തിവരമ്പുകൾക്കുള്ളിൽ മാത്രമാണ് ഉൽപാദനം നടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നത്. രണ്ടു വ്യവസ്ഥകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണെന്ന് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> ‘പരമാവധി ലാഭത്തിനുപകരം സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ പരമാവധി തൃപ്തിപ്പെടുത്തൽ, അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിന്നു കുഴപ്പത്തിലേക്കും കുഴപ്പത്തിൽനിന്ന് അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കും തുടർച്ച മുറിഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള ഉൽപാദനവളർച്ചയ്ക്കു പകരം അനുസ്യൂതമായ ഉൽപാദനാഭിവൃദ്ധി, സാങ്കേതിക വളർച്ചയിൽ കൂടെക്കൂടെയുണ്ടാകുന്ന പിളർപ്പുകൾക്കും അതോടൊപ്പം ഉണ്ടാകുന്ന സാമൂഹ്യോൽപാദനശക്തികളുടെ നാശങ്ങൾക്കും പകരം ഉയർന്ന സാങ്കേതികരീതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉൽപാദനത്തെ പൂർണതയിലെത്തിക്കുന്നതിന്റെ തുടർച്ചയായ ഗതിക്രമം’. (സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 44.)

ഇതിന്റെ അർഥം ശരിക്കു മനസിലാകണമെങ്കിൽ ചുറ്റുപാടുമുള്ള യാഥാർഥ്യങ്ങളിലേക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ മതി. മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ ചൂഷകവർഗക്കാരുടെ പോക്കറ്റിലെത്തുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിലാകട്ടെ, നേരെമറിച്ച്, ദേശീയവരുമാനം മുഴുവനും സമുദായത്തിന്റെ സ്വത്താണ്. ജനങ്ങളുടെയാകെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണ് അതു വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ വ്യത്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്റ്റാലിൻ വെളിപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുന്ന ‘പരമാവധിലാഭ’ത്തിന്റെയും ‘പരമാവധി സംതൃപ്തി’യുടെയും നിയമങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ്.

സോവിയറ്റ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ 19-ാം കോൺഗ്രസിലേക്കുള്ള കേന്ദ്രകമ്മറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ജി. എം. മലങ്കാവ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു:

> ‘ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സാമ്പത്തിക നിയമത്തെപ്പറ്റിയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസാമ്പത്തിക നിയമത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള സഖാവ് സ്റ്റാലിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രചാരകന്മാർക്കുമുള്ള ഒരു കനത്ത അടിയാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനസാമ്പത്തിക നിയമങ്ങൾ തെളിയിച്ചുകാട്ടുന്നതിതാണ്: മുതലാളിത്തസമുദായത്തിൽ മനുഷ്യൻ പരമാവധി ലാഭം സമ്പാദിക്കുക എന്ന നിർദ്ദയമായ നിയമത്തിനിരയാക്കപ്പെടുന്നു. അതിനുവേണ്ടി അവർ കഠിനമായ യാതനകളിലേക്കും ദാരിദ്ര്യത്തിലേക്കും തൊഴിലില്ലായ്മയിലേക്കും യുദ്ധത്തിന്റെ ചോരപ്രളയത്തിലേക്കും നാശനഷ്ടങ്ങളിലേക്കും പിടിച്ചുതള്ളപ്പെടുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റു സമുദായത്തിലാകട്ടെ ഉൽപാദനം മുഴുവനും മനുഷ്യന്റെയും അവന്റെ ഇടവിടാതെ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആവശ്യങ്ങളുടെയും അധീനത്തിലാണ്. മുതലാളിത്തത്തേക്കാൾ അത്രമേൽ മെച്ചപ്പെട്ട പുതിയ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ—കമ്യൂണിസത്തിന്റെ—നിർണായകമായ നേട്ടം ഇവിടെയാണ് കിടക്കുന്നത്’.

സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനനിയമം സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ആഭ്യന്തരനയത്തെ മാത്രമല്ല വിദേശനയത്തെയും നിർണയിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ വളർന്നുവരുന്ന എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളേയും പരമാവധി തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി ഉൽപാദനശക്തികളെ മേൽക്കുമേൽ വളർത്തണമെങ്കിൽ സമാധാനപരമായ ഒരന്തരീക്ഷം കൂടിയേ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ടാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ യുദ്ധമില്ലാതാക്കാനും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുമായും സൗഹാർദ്ദബന്ധങ്ങളുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സമാധാനപ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്പെടുത്താനും പരിശ്രമിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ വളർച്ചയുടെ എല്ലാ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെയും മനസിലാക്കാൻ ഈ അടിസ്ഥാനനിയമം സഹായിക്കുന്നു. ഈ നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് സോഷ്യലിസത്തിൽ നിന്നു കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിനാവശ്യമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

8.2

സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെയും സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ സവിശേഷങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൗതികോൽപാദന രീതിയുടെ വളർച്ചയാണ് അവയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പൊരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന നിയമത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് മുതലാളിത്തോൽപ്പാദന ബന്ധങ്ങൾ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തന്നെ സൃഷ്ടികളായ വൻപിച്ച ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് വിലങ്ങായിത്തീരുന്നവെന്നും വളർച്ച തടയപ്പെടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ പുതിയ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ നിലവിൽ വന്നേ കഴിയൂ എന്നും മാർക്സിസം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവവും തൊഴിലാളി സർവാധിപത്യവും ഈ വൈരുദ്ധ്യമവസാനിപ്പിച്ച് ഉൽപാദനശക്തികൾക്ക് യോജിച്ച ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും അങ്ങനെ കമ്യൂണിസത്തിന്റെ അടിത്തറ പാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ് കമ്യൂണിസം വളരുന്നത്. ആദ്യത്തെ ഘട്ടത്തെ സോഷ്യലിസമെന്നും രണ്ടാമത്തേതിന് കമ്യൂണിസമെന്നും പറയുന്നു. സോഷ്യലിസത്തേക്കാൾ ഉയർന്ന ഘട്ടമാണ് കമ്യൂണിസം. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമാണ് സോഷ്യലിസം.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ 1936-ഓടുകൂടി ഒന്നാം ഘട്ടം മിക്കവാറും പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നുവെച്ചാൽ സോഷ്യലിസം വിജയകരമാംവിധം കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. 1936-ലെ സോവിയറ്റ് ഭരണഘടന സോഷ്യലിസത്തിൽ നിന്നു കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തെയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. സി. പി. എസ്. യു. ബി. യുടെ ചരിത്രം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു:

> ‘യു. എസ്. എസ്. ആർ വളർന്നുവന്ന് ഒരു പുതിയ പതനത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് ഈ ഭരണഘടന നിയമപരമായ രൂപം നൽകി. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായ ഘടനയുടെ നിർമാണം പൂർണമായിരിക്കുന്നുവെന്നും ‘ഓരോരുത്തനിൽ നിന്നും അവനവന്റെ കഴിവനുസരിച്ചു, ഓരോരുത്തനും അവന്റെ ആവശ്യമനുസരിച്ച്’ എന്ന സാമൂഹ്യജീവിത തത്വത്തെ മുൻനിർത്തുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലേക്കുള്ള പരിണാമം സാവധാനത്തിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ള വസ്തുതയ്ക്ക് ഭരണഘടന ഒരു നിയമാവലിയുടെ രൂപം നൽകി’. (സി. പി. എസ്. യു. ബി. ചരിത്രം, മലയാള തർജമ, പേജ് 604)

കമ്യൂണിസത്തിന്റെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ

അപ്പോൾ സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളല്ല; ഒരേ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചയുടെ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ഘട്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും ഒരേ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളാണെന്ന് മാർക്സും എംഗെൽസും തങ്ങളുടെ ആദ്യകാല കൃതികളിൽത്തന്നെ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. സോഷ്യലിസം കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമാണെന്നു വിവരിച്ചുകൊണ്ട് മാർക്സ് തന്റെ 'ഗോഥാപരിപാടിയുടെ വിമർശന'ത്തിൽ എഴുതുന്നു:

> 'നമുക്കിവിടെ നേരിടാനുള്ളത് സ്വന്തം അടിത്തറമേൽ വളർന്നുകഴിഞ്ഞ ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തെയല്ല, നേരെമറിച്ച് മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ നിന്നുയർന്നുവരുന്ന ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തെയാണ്. യാതൊരു സമുദായത്തിന്റെ ഗർഭത്തിൽ നിന്നാണോ അതാവിർഭവിക്കുന്നത് ആ സമുദായത്തിന്റെ എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള അടയാളങ്ങൾ—സാമ്പത്തികവും സാന്മാർഗികവും ബുദ്ധിപരവുമായ അവശിഷ്ടങ്ങൾ—അതിൽ പതിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടായിരിക്കും'.

ഒന്നാം ഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ലെനിൻ പറയുന്നു:

> 'ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ കമ്യൂണിസം സാമ്പത്തികമായി തികച്ചും വളർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നോ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്നോ അത് പരിപൂർണമായ മോചനം നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല'.

സോഷ്യലിസം, കമ്യൂണിസം എന്നീ ഘട്ടങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങളെന്തെന്നും അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നും ലെനിനും സ്റ്റാലിനും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾക്കും പൊതുവിലുള്ള സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

1. സോഷ്യലിസത്തിലും കമ്യൂണിസത്തിലും ഉൽപാദനരീതിയുടെ അടിസ്ഥാനം എല്ലാ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും പൊതുവുടമയിലുള്ളതാണ്. മർദ്ദനത്തിൽ നിന്നും ചൂഷണത്തിൽ നിന്നും മോചനം നേടിയ ജനങ്ങൾ പരസ്പരം സഹകരിച്ചുകൊണ്ടും സഹായിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്.
2. രണ്ടുഘട്ടത്തിലും മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയെന്ന സമ്പ്രദായമില്ല. എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള സാമൂഹ്യ മർദ്ദനങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂലിവേലയുടെ അടിമത്തമില്ല. തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനശക്തി ചരക്കെന്ന നിലയ്ക്ക് വിൽക്കപ്പെടുന്നില്ല. തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനസമയം ആവശ്യമായ അദ്ധ്വാനമെന്നും മിച്ചമായ അദ്ധ്വാനമെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെടുന്നില്ല. മിച്ചമൂല്യം ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല.
3. രണ്ടുഘട്ടത്തിലും ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സമുദായത്തിന്റെ വളർന്നുവരുന്ന ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളെയും പൂർണമായി തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഉയർന്ന സാങ്കേതികമാർഗങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഉൽപാദനം ഇടവിടാതെ വളർത്തപ്പെടുന്നു.
4. രണ്ടുഘട്ടത്തിലും സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയുടെ പ്ലാനോടുകൂടിയ ക്രമീകൃത വളർച്ചയുടെ നിയമം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആദ്യഘട്ടം കഴിഞ്ഞ് രണ്ടാം ഘട്ടമെത്തുമ്പോഴേക്കും ഈ നിയമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പ്ലാനിങ്ങുകൾ കൂടുതൽ പൂർണവും സാർവത്രികവും സർവസ്പർശിയുമായിത്തീരുന്നു.
5. രണ്ടുഘട്ടത്തിലും സമുദായത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിയും കഴിവനുസരിച്ച് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടാണ് സ്വത്തുക്കളും വിഭവങ്ങളും നിർമിക്കപ്പെടുന്നത്. ജനങ്ങൾതന്നെ അവയെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
6. രണ്ടുഘട്ടത്തിലും മാർക്സിസം ലെനിനിസത്തിന്റെ ലോകവീക്ഷണ ഗതിയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം. ഒന്നാംഘട്ടത്തിൽ ബൂർഷ്വാ ലോകവീക്ഷണഗതിയുടെ പല അവശിഷ്ടങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. രണ്ടാം ഘട്ടമാവുമ്പോഴേക്കും കമ്യൂണിസ്റ്റുൽപാദന രീതിക്കും അതോടൊപ്പം മാർക്സിസ്റ്റാശയങ്ങൾക്കും മാർക്സിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പുതിയ സംസ്കാരത്തിനും സാർവത്രികമായ സ്ഥാനം ലഭിക്കും.

ഈ പൊതുവിലുള്ള സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ സോഷ്യലിസത്തിനും കമ്യൂണിസത്തിനും ഒരുപോലെ ബാധകമാണ്. പക്ഷേ, അതേസമയത്തുതന്നെ ഈ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ അതിപ്രധാനമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ട്.

രണ്ടുതരം സ്വത്തുടമാവകാശങ്ങൾ

തൊഴിലാളിവിപ്ലവം ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ മേലുള്ള സ്വകാര്യ ഉടമാവകാശമവസാനിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സ്വകാര്യ ഉടമാവകാശങ്ങളാണ് വിപ്ലവകരമായി മാറ്റിമറിക്കപ്പെടുന്നത്—മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുടമാവകാശവും കൃഷിക്കാരുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുടമാവകാശവും.

ഈ രണ്ടുതരം സ്വകാര്യസ്വത്തുടമാവകാശങ്ങളോടും ഒരേനിലപാടല്ല തൊഴിലാളിവർഗം കൈക്കൊള്ളുന്നത്. മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കൾ യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കൂടാതെ പിടിച്ചെടുത്ത് പൊതുസ്വത്തുക്കളാക്കി മാറ്റുന്നു. യന്ത്രങ്ങളും ഫാക്ടറികളും ബാങ്കുകളും തോട്ടങ്ങളും ഖനികളുമെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളാക്കി മാറ്റുന്നു. പക്ഷേ, തൊഴിലാളികൾ തങ്ങളുടെ സമരബന്ധുക്കളായ കൃഷിക്കാരുടെ സ്വകാര്യ സ്വത്തുക്കളോടെടുക്കുന്ന നിലപാട് വ്യത്യസ്തമാണ്. അവ കൃഷിക്കാരുടെ സ്വത്തുക്കളാക്കിത്തന്നെ നിലനിർത്തപ്പെടുന്നു. കൃഷിക്കാരുടെ സ്വന്തം ഇഷ്ടമനുസരിച്ചാണ് അവ കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങളാക്കി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ധാരാളം കൃഷിക്കാരുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം പൊതു ഉടമയുടെ ഈ സവിശേഷരൂപം ആവശ്യമായിവരും. ഇങ്ങനെ പൊതു ഉടമയ്ക്ക് സ്റ്റേറ്റിന്റെ നേരിട്ടുകീഴിലുള്ള പൊതുസ്വത്തുക്കളെന്നും കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങളെന്നും രണ്ടു രൂപങ്ങളുണ്ടാവുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നതു നോക്കുക:

> ‘സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനത്തിന്റെ രണ്ടു രൂപങ്ങളാണ് ഇന്ന് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലുള്ളത്. സ്റ്റേറ്റിന്റെ കീഴിലുള്ള, അതായത് പൊതുഉടമയിലുള്ള, ഉൽപാദനവും കൂട്ടുകൃഷിയുടെ ഉൽപാദനവും. കൂട്ടുകൃഷിയുടെ ഉൽപാദനം പൊതുവുടമയുടെ കീഴിലുള്ള ഉൽപാദനമാണെന്ന് പറയാൻ വയ്യ. സ്റ്റേറ്റ് വക സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും ഉൽപന്നങ്ങളും ദേശീയസ്വത്തുക്കളാണ്. കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനത്തിലാകട്ടെ, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ (നിലം, യന്ത്രങ്ങൾ) സ്റ്റേറ്റിന്റേതാണെങ്കിലും ഉൽപന്നങ്ങൾ വിഭിന്ന കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വത്താണ്. കാരണം, അദ്ധ്വാനവും വിത്തും അവരുടെ സ്വന്തമാണ്. നിലം വിൽക്കാനോ പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കാനോ കഴിയില്ലെങ്കിലും അതിൽ കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് സ്ഥിരാവകാശം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം സ്വത്തെന്ന നിലക്കാണ് അവരത് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. (സ്റ്റാലിൻ: സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 16)

സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചയോടുകൂടി ക്രമത്തിൽ ഈ വ്യത്യാസമില്ലാതായിത്തീരുകയും ഒരേതരത്തിലുള്ള പൊതുവുടയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങൾ രൂപമെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വക സ്വത്തുക്കൾ, കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുതരം ഉൽപാദന രംഗങ്ങൾ ഇല്ലാതാവും. രാജ്യത്തിലുൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളും കൈകാര്യം ചെയ്യാനവകാശമുള്ള ഒരൊറ്റ സാർവത്രികമായ ഉൽപാദനരംഗം ആവിർഭവിക്കും. ഇതാണ് സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും തമ്മിലുള്ള ഒരു പ്രധാനമായ വ്യത്യാസം.

സോഷ്യലിസത്തിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കൊള്ള കൊടുക്കയ്ക്കുള്ള ചരക്കുകളല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ഉൽപന്നങ്ങൾ ചരക്കുകളെന്ന നിലയ്ക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. കാരണം, സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, ‘തങ്ങൾക്കാഗ്രഹമുള്ള ചരക്കുകളെന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾ കൈവിടുവാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. പട്ടണങ്ങളുമായി ചരക്കുബന്ധമില്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു തരത്തിലുമുള്ള സാമ്പത്തികബന്ധവും ഇന്നു കൂട്ടുകൃഷിസ്ഥാപനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയില്ല’. (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ).

മൂല്യനിയമവും പണവ്യവസ്ഥയും

രണ്ടുതരത്തിലുള്ള സ്വത്തുടമബന്ധങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടാണ് സോഷ്യലിസത്തിൽ ചരക്കുൽപാദനവും പണവ്യവസ്ഥയും മൂല്യനിയമവും നിലനിൽക്കുന്നത്. പക്ഷേ, അവയുടെ പ്രവർത്തനം മുതലാളിത്തത്തിലേതുപോലെയാവില്ല; നിയന്ത്രിതമായിരിക്കും. പരിമിതമായ പ്രവർത്തനരംഗമേ അവയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കൂ. കമ്യൂണിസത്തിലാകട്ടെ രണ്ടുതരം ഉൽപാദനരംഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് എല്ലാം ഉൽപ്പന്നങ്ങളെയും കൈകാര്യം ചെയ്യാനധികാരമുള്ള സാർവത്രികമായ ഒരൊറ്റ ഉൽപാദനരംഗമാണുണ്ടായിരിക്കുക. അതുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഘട്ടമാവിർഭവിക്കുന്നതോടുകൂടി ഉൽപന്നങ്ങൾ ചരക്കുകളെന്ന നിലക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാതെയാവും. ചരക്കുൽപാദനവും മൂല്യനിയമവും പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഇടപാടുകളുമെല്ലാം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുന്നു. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> ‘മൂല്യനിയമമെന്നപോലെ വിലയും ചരക്കുൽപാദനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ചരിത്രവസ്തുവാണ്. ചരക്കുൽപാദനം അന്തർദ്ദാനം ചെയ്യുമ്പോൾ മൂല്യവും അതിന്റെ രൂപങ്ങളും മൂല്യനിയമവുമെല്ലാം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും. കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ സാധാനങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ചിലവഴിക്കപ്പെടുന്ന അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ തുകയെ അളക്കുന്നത് ചരക്കുൽപാദനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്യുന്നപോലെ വളഞ്ഞ വഴിക്കല്ല, നേരിട്ടും കാലതാമസം കൂടാതെയുമാണ്—സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ചെലവഴിക്കപ്പെട്ട സമയം മണിക്കൂറുകളുടെ എണ്ണം വഴിക്കാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ വിതരണത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, ഉൽപാദനത്തിന്റെ വിവിധശാഖകൾക്കായി അദ്ധ്വാനത്തെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനെ മൂല്യനിയമമല്ല ക്രമീകരിക്കുക—മൂല്യനിയമം അപ്പോഴേക്കും പ്രവർത്തിക്കാതാവും—പിന്നെയോ, സാധനങ്ങൾക്കുള്ള സാമൂഹ്യാവശ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയാണതിനെ നിർണയിക്കുക. സാമൂഹ്യാവശ്യങ്ങളനുസരിച്ച് ഉൽപാദനത്തെ നിർണയിക്കുന്ന ഒരു സമുദായമായിരിക്കും അത്’. (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ പേജ് 23–24)

വർഗവ്യത്യാസങ്ങൾ

സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ തൊഴിലാളികളും കൃഷിക്കാരും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. എങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾ സ്റ്റേറ്റുവക സ്ഥാപനങ്ങളിലാണ് പണിയെടുക്കുന്നത്. ഗവണ്മെൻറും തൊഴിലാളികളും കൂടി നിശ്ചയിക്കുന്ന നിരക്കനുസരിച്ച് അവർക്കു പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നു. കൃഷിക്കാരാകട്ടെ, കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങളിലാണ്, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട കൃഷിക്കാരുടെ കൂട്ടുസ്വത്തുക്കളിലാണ്, പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കൂട്ടുകൃഷിസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒട്ടാകെയുള്ള ആദായം പണമായോ സാധനമായോ ഓരോ കൃഷിക്കാരന്റെയും പ്രവൃത്തിയുടെ തോതനുസരിച്ച് പങ്കിടപ്പെടുന്നു. പൊതുസ്വത്തായ കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനത്തിനുപുറമേ ഓരോ കർഷക കുടുംബത്തിനും സ്വകാര്യമായ തോട്ടങ്ങളുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സോഷ്യലിസത്തിൽ പൊതുഉടമയുടെ രൂപത്തിലുള്ള വ്യത്യാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ട് തൊഴിലാളികൾ, കൃഷിക്കാർ എന്നിങ്ങനെ സൗഹാർദ്ദത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന രണ്ടു വർഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത നിലപാടുകളോടുകൂടി നിലനിൽക്കുന്നു.

കമ്യൂണിസത്തിൽ ഈ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. എല്ലാ ഉൽപാദനരംഗങ്ങളും ഒരേതരത്തിലുള്ള പൊതുവുടമയിലായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാരും തൊഴിലാളികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും. വർഗവ്യത്യാസങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ പോലും ഇല്ലാതാവും.

മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ പട്ടണവും ഗ്രാമവും തമ്മിൽ നികത്താനാകാത്ത ഒരു വൈരുധ്യം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ: 'പട്ടണം ഗ്രാമത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയും മുതലാളിത്തത്തിൻ കീഴിൽ വ്യവസായം, വാണിജ്യം, കടമിടപാട് മുതലായവയുടെ വളർച്ച കൃഷിക്കാരെ സ്വത്തില്ലാത്തവരാക്കി മാറ്റുകയും, ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ഗ്രാമീണരെ തകർക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ് ഈ വിരോധത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം'.

മറ്റു വ്യത്യാസങ്ങൾ

സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി മുതലാളിത്തവും ചൂഷണവ്യവസ്ഥയും അവസാനിച്ചതിനാൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഗ്രാമവും പട്ടണവും തമ്മിലും കൃഷിയും വ്യവസായവും തമ്മിലുമുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമില്ലാതായി. വ്യവസായമെന്നപോലെ കൃഷിയും പൊതുവുടമയിൻകീഴിലായി. സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തൊഴിലാളിക്കും കൂട്ടുകൃഷിക്കാരനും ഒരേ താൽപര്യമാണുള്ളത്. അങ്ങനെ സൗഹാർദ്ദത്തിന്റേതും പരസ്പരസഹകരണത്തിന്റേതുമായ പുതിയ ബന്ധങ്ങളാവിർഭവിച്ചു. എങ്കിലും പഴയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രധാനമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് വ്യവസായവും കൃഷിയും നടക്കുന്നത്. വ്യവസായത്തിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും ഉൽപന്നങ്ങളും തികച്ചും പൊതുവുടമയിൻകീഴിലായിരിക്കുമ്പോൾ കൃഷി കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമാവകാശത്തിലാണ്. കമ്യൂണിസത്തിൽ ഈ വ്യത്യാസമുണ്ടാവില്ല.

മാനസികാദ്ധ്വാനവും കായികാദ്ധ്വാനവും തമ്മിലും ഇതുപോലൊരു വൈരുദ്ധ്യമുണ്ട്. മുതലാളിത്തത്തിലാണ് അതുറച്ചുനിൽക്കുന്നത്. 'മാനസിക ജോലിക്കാർ കായിക ജോലിക്കാരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ് മാനസികാദ്ധ്വാനവും കായികാദ്ധ്വാനവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം (സ്റ്റാലിൻ) സോഷ്യലിസത്തിൽ ഈ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് കായികജോലിക്കാരും മാനസികജോലിക്കാരും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യവും ശത്രുത്വവും അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. തൊഴിലാളികളിൽ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ സാങ്കേതികനിലവാരം എൻജിനീയർമാരുടെയും സാങ്കേതികവിദഗ്ധൻമാരുടെയും സാങ്കേതികനിലവാരത്തോളം ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക നിലവാരം മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾക്കു സ്വപ്നം കാണാൻപോലും കഴിയാത്തവിധം വളർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും പഴയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്ക് കായികാദ്ധ്വാനവും മാനസികാദ്ധ്വാനവും തമ്മിൽ സാംസ്കാരിക നിലവാരങ്ങളിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇപ്പോഴും കുറച്ചൊക്കെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾ, കൃഷിക്കാർ, ബുദ്ധിജീവികൾ എന്നീ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക നിലവാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. ഈ കാതലായ വ്യത്യാസങ്ങൾ കമ്യൂണിസത്തിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും. ജനങ്ങളുടെയാകെ സാങ്കേതികനിലവാരം വിദഗ്ധൻമാരുടെ നിലവാരത്തിലേക്കുയരും.

കമ്യൂണിസത്തിൽ 'ഓരോരുത്തനിൽ നിന്നും അവന്റെ കഴിവിനനുസരിച്ച്, ഓരോരുത്തനും അവന്റെ ആവശ്യമനുസരിച്ച്' എന്ന തത്വമാണ് പ്രവർത്തിക്കുക. ഇത് പ്രായോഗികമാവണമെങ്കിൽ ഓരോ ആൾക്കും എന്തു വേണമെങ്കിലും ഇഷ്ടംപോലെ എടുത്തനുഭവിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ഉൽപാദനശക്തികൾ വളരേണ്ടതുണ്ട്. ശാസ്ത്രവും സംസ്കാരവും പൂർവാധികം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. സോഷ്യലിസത്തിൽ തന്നെ വ്യവസായവും കൃഷിയും സംസ്കാരവും അത്ഭുതപൂർവമായ തോതിൽ വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. എങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ വിവിധങ്ങളായ എല്ലാത്തരം ആവശ്യങ്ങളെയും അങ്ങേയറ്റം തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ഉൽപാദനം ഇനിയും വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കമ്യൂണിസത്തിൽ കൂടുതൽ ഉയർന്ന സാങ്കേതികരീതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ സമൃദ്ധി സുരക്ഷിതമായിത്തീരും. സർവ്വമുഖമായ സമൃദ്ധിയിലൂടെ മനുഷ്യനു തികച്ചും സ്വതന്ത്രനായിത്തീരാനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടും. പ്രകൃതിയുടെമേൽ പരിപൂർണ വിജയം നേടുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മഹനീയതകൾ വിളംബരം ചെയ്യപ്പെടും.

സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പരിപൂർണമായി വിജയിച്ചുകഴിഞ്ഞ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അടുത്തഘട്ടത്തിലേക്ക്, കമ്യൂണിസത്തിലേക്ക്, മാർച്ച് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഭരണകൂടമില്ലാത്ത വർഗരഹിതസമുദായം

സമുദായത്തിലെ വർഗവ്യത്യാസങ്ങൾ തികച്ചും നാമാവശേഷമാകുന്നതോടുകൂടി ഭരണകൂടവും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുമെന്ന് മാർക്സും എംഗെൽസും പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭരണകൂടമെന്നത് ഒരു വർഗം മറ്റൊരു വർഗത്തെ അടിച്ചമർത്താൻ വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരായുധമാണ്. മുതലാളിത്തത്തിൽ തൊഴിലാളികളും കൃഷിക്കാരും അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നു; സോഷ്യലിസത്തിൽ മുതലാളികളും അവരുടെ ഏജൻറുമാരും അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നു. വർഗരഹിതമായ സമുദായത്തിൽ അടിച്ചമർത്തലിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടാവില്ല. തൊഴിലാളി വിപ്ലവത്തോടൊപ്പം സ്റ്റേറ്റ് നാമാവശേഷമാകുമെന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തൊഴിലാളി വിപ്ലവത്തിൽ പരാജിതരാക്കപ്പെടുന്ന മുതലാളികൾ പൂർവാധികം വാശിയോടും ഭ്രാന്തോടും കൂടി തൊഴിലാളി ഭരണത്തിനെതിരായി അണിനിരക്കും. പരസ്യമായി എതിർക്കാൻ വയ്യാതായാൽ അവർ രഹസ്യമായി എതിർപ്പുകൾ സംഘടിപ്പിക്കും. തരം കിട്ടിയാൽ അവർ യുദ്ധത്തിനിറങ്ങും. അതുകൊണ്ട് ഈ എതിർപ്പുകളെ നേരിടാനും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ അവശിഷ്ടങ്ങളെയും തുടച്ചുനീക്കാനും ജാഗരൂകവും സുശക്തവുമായ ഒരു ഭരണകൂടം കൂടിയേ കഴിയൂ. പക്ഷേ, വർഗരഹിതമായ സമുദായം മുന്നേറുന്തോറും സ്റ്റേറ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒന്നിനുശേഷം മറ്റൊന്നായി അപ്രത്യക്ഷമാവും. അങ്ങനെ ഒടുവിൽ ഭരണകൂടമില്ലാത്ത ഒരു വർഗരഹിത സമുദായം ആവിർഭവിക്കും.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ വർഗവ്യത്യാസങ്ങളെയെല്ലാം അമ്പേ തുടച്ചുനീക്കിക്കൊണ്ട് വർഗരഹിതമായസമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ കരുത്തുള്ള സുശക്തമായ ഒരു ഭരണകൂടം ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. വർഗവ്യത്യാസങ്ങളുടെ എല്ലാ അവശിഷ്ടങ്ങളും നിർമാർജനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതോടുകൂടി സ്റ്റേറ്റ് ആഭ്യന്തരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ തലയിടാതാവും. എന്നാൽ പിന്നെയും സ്റ്റേറ്റിന് സാർവദേശീയമായ ഒരു പങ്കുണ്ടായിരിക്കും. മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളുടെ ആക്രമണഭീഷണി നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം ഇതാവശ്യമായിരിക്കും. അപ്പോൾ കമ്യൂണിസം കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷവും പുറമെനിന്നുള്ള ഭീഷണി നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം സോവിയറ്റ് സ്റ്റേറ്റും നലിനിൽക്കും. മുതലാളിത്തത്തിന്റേതായ ബാഹ്യവലയം ഛിന്നഭിന്നമായാൽ മാത്രമേ സ്റ്റേറ്റിന്റെ ആവശ്യമില്ലാത്ത കമ്യൂണിസത്തിൽ ഭരണകൂടമുണ്ടാകുമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി 18-ാം പാർട്ടി കോൺഗ്രസിൽ വെച്ച് സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു:

> ‘ഉവ്വ്, മുതലാളിത്തവലയം നശിപ്പിക്കപ്പെടാത്തിടത്തോളം, പുറമെനിന്നുള്ള സൈനികാക്രമണത്തിന്റെ അപായം നീക്കം ചെയ്യപ്പെടാത്തിടത്തോളം, അതു നിലനിൽക്കും. എന്നാൽ ആഭ്യന്തരമായും ബാഹ്യമായുമുള്ള സ്ഥിതികളിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നമ്മുടെ ഭരണകൂടത്തിന്റെ രൂപങ്ങൾക്കും, സ്വാഭാവികമായി, വീണ്ടും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവും’.
>
> ‘ഇല്ല, മുതലാളിത്തവലയം നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് വലയം കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും ചെയ്താൽ അതു നിലനിൽക്കുകയില്ല; അതു വാടിക്കരിഞ്ഞുപോകും’.

ചുറ്റപാടും മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ഒരു രാജ്യത്തിൽ മാത്രമായി സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുക സാധ്യമല്ലെന്ന് ട്രോഡ്സ്കിയും കൂട്ടുകാരും വാദിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ വാദം തെറ്റാണെന്ന് സഖാവ് സ്റ്റാലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചുറ്റപാടും മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾ നിലനിൽക്കെ തന്നെ ഒരു രാജ്യത്തിൽ മാത്രമായി സോഷ്യലിസം മാത്രമല്ല, അതിനേക്കാൾ ഉയർന്ന ഘട്ടമായ കമ്യൂണിസവും കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കമ്യൂണിസത്തിന്റെ വിജയത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരവും സാർവദേശീയവുമായ ഉപാധികളെ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു:

> ‘ഒരു രാജ്യത്തിൽ മാത്രമായി കമ്യൂണിസം തികച്ചും സാധ്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും സോവിയറ്റ് യൂണിയനെപ്പോലുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിൽ’.

സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പരിപൂർണമായി വിജയിച്ചുകഴിഞ്ഞ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അടുത്തഘട്ടത്തിലേക്ക്, കമ്യൂണിസത്തിലേക്ക് തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് മാർച്ച് ചെയ്യുകയാണ്. ചൈന, വിയറ്റ്നാം, കൊറിയൻ ജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക്, മംഗോളിയ, പോളണ്ട്, ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയ, ഹംഗറി, റുമേനിയ, ബൾഗേറിയ, ആൽബേനിയ, ജർമൻ ജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക്ക് എന്നീപതിനൊന്നു രാജ്യങ്ങളിൽ കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടമായ സോഷ്യലിസമാണ് കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

8.3

മുതലാളിത്തത്തിനും സോഷ്യലിസത്തിനുമിടയിൽ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെ മറ്റൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയാക്കി മാറ്റാനുള്ള ഒരിടക്കാലഘട്ടമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് മാർക്സിസം—ലെനിനിസം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആ ഇടക്കാലഘട്ടത്തിന്റെ വർഗപരമായ ഉള്ളടക്കം തൊഴിലാളി സർവാധിപത്യമായിരിക്കും. പക്ഷേ, ഗവണ്മെൻറിന്റെ രൂപങ്ങൾ ഓരോ രാജ്യത്തിലെയും പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കും. ലെനിൻ എഴുതുകയുണ്ടായി:

> ‘മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്ന് കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനഘട്ടം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പലപല രൂപങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുന്നതാണ്. പക്ഷേ, അതിന്റെ സത്ത് ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കും; തൊഴിലാളി സർവാധിപത്യം’.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം, പൊതുസാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ, യൂറോപ്പിലും ഏഷ്യയിലുമുള്ള വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിനും ഫ്യൂഡലിസത്തിനുമെതിരായ വിപ്ലവങ്ങളിലൂടെ ഉയർന്നുവന്ന ജനകീയജനാധിപത്യം ഒരു സവിശേഷരൂപത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ സംഘടനയാണ്. മുതലാളിത്ത ശക്തികളെ ബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒറ്റപ്പെടുത്തുക, ജനകീയജനാധിപത്യ ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വ്യവസായവും കൃഷിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക, തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എല്ലാ മർദ്ദിതജനവിഭാഗങ്ങളെയും യോജിപ്പിച്ച് അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട് സോഷ്യലിസത്തിന് വഴിയൊരുക്കുക മുതലായവയാണ് അതിന്റെ കടമകൾ. ഭൗതികപരിതഃസ്ഥിതികളിലുള്ള പ്രത്യേകതകളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് ഈ കടമകൾ നിറവേറ്റപ്പെടുന്നത്.

ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ

യൂറോപ്പിലെ ജനകീയ ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സ്വത്തുടമാവകാശങ്ങളുണ്ട്: സ്റ്റേറ്റിന്റെ കീഴിലും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുമുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്വത്തുടമാവകാശവും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ മേലുള്ള സ്വകാര്യ വ്യക്തികളുടെ ഉടമാവകാശവും. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ അധ്വാനിക്കുന്ന കൃഷിക്കാരും കൈവേലക്കാരും മാത്രമല്ല മുതലാളികളും ഉൾനാടുകളിലെ കുലാക്കുകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഓരോ ജനകീയ ജനാധിപത്യ രാജ്യത്തിലും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനം, ചെറുകിടക്കാരുടെ ചരക്കുൽപാദനം, മുതലാളിത്തോൽപാദനം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുതരം ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥകളുണ്ട്. ഈ വ്യത്യാസമനുസരിച്ച് തൊഴിലാളികൾ, കൃഷിക്കാർ, മുതലാളികൾ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വർഗങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ വർഗവ്യത്യാസങ്ങളും ചൂഷണവും നിലനിൽക്കുന്നു. പക്ഷേ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനരംഗമാണ് സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്നത്. അതാണ് വളരുകയും ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത്. അതാണ് നിർണായകമായ പങ്കു വഹിക്കുന്നത്. ഭരണകൂടവും പ്രധാനമായ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ കയ്യിലാണ്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപാദനത്തെ വളർത്തുന്നതോടൊപ്പം മുതലാളിത്തഘടകങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനരംഗത്തെ അധികമധികം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനും ഒടുവിൽ അവയെ പരിപൂർണമായും അവസാനിപ്പിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു.

മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, രണ്ടുഘട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ് ജനകീയജനാധിപത്യം വളരുന്നത്.

സാമ്രാജ്യത്വ ഫ്യൂഡൽ ശക്തികൾക്കെതിരായ ജനാധിപത്യ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഘട്ടവും സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെ ഘട്ടവും. ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിന്റെ കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നത്.

മധ്യയൂറോപ്പിലെയും കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെയും ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഒന്നാംഘട്ടം 1945 ഓടുകൂടിയാരംഭിച്ചു. ചൈനയിൽ 1949ഓടുകൂടിയാണാരംഭിച്ചത്. വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ, ബാങ്കുകൾ, ഗതാഗതം മുതലായവയെല്ലാം ദേശസാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. അവയെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ പൊതുസ്വത്തുക്കളാക്കി മാറ്റപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയുടെ മർമസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് മുതലാളിത്തശക്തികൾ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പരിപാടി

ജനകീയജനാധിപത്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക കടമകളെ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് 'ചൈനയിലെ പുതിയ ജനാധിപത്യം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ മാവോസേതുങ്ങ് എഴുതുകയുണ്ടായി:

> 'എല്ലാം വൻകിട ബാങ്കുകളും വൻകിട വ്യവസായങ്ങളും വൻകിട കച്ചവടസ്ഥാപനങ്ങളും ഈ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ഉടമയിലായിരിക്കും. സ്വകാര്യ ലാഭക്കൊള്ളയുടെ സ്വാധീനശക്തിയിൽ നിന്ന് ജനങ്ങളുടെ ജീവസന്ധാരണ സ്വാതന്ത്ര്യം സുരക്ഷിതമാക്കുവാൻ വേണ്ടി, വിദേശികളുടെയും സ്വദേശികളുടെയും ഉടമയിലുള്ള എല്ലാ വൻകിട സ്ഥാപനങ്ങളും, അതായത്, ഒന്നുകിൽ കുത്തകസ്ഥാപനങ്ങളോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വകാര്യ മാനേജ്മെൻറിന്റെ കഴിവുകളെ അതിലംഘിക്കുന്നവയോ ആയ ബാങ്കുകൾ, റെയിൽവേകൾ, വിമാനങ്ങൾ മുതലായവ—ഗവണ്മെൻറുതന്നെ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും വേണം. ഇതാണ് മുതലാളിത്തത്തെ നിയന്ത്രിക്കുക എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സത്ത്... മറ്റതരം സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളൊന്നും പുതിയ ജനാധിപത്യ ഗവണ്മെൻറ് കണ്ടുകെട്ടുകയില്ല. ജനങ്ങളുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന് ഹാനി തട്ടാത്ത മുതലാളിത്തപരമായ വളർച്ചയെ അത് തടയുകയുമില്ല. കാരണം, ചൈനയുടെ സാമ്പത്തികനില ഇന്നും വളരെ പിന്നണിയിലാണ്'.

വൻകിട ജന്മിമാരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഭൂമികൾ പിടിച്ചെടുക്കാനും ഭൂമി തീരെ ഇല്ലാത്തവരോ പറയാൻ മാത്രമില്ലാത്തവരോ ആയ കൃഷിക്കാർക്കിടയിൽ അതു വീതിച്ചുകൊടുക്കാനും പുതിയ ജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക് ചില അത്യാവശ്യനടപടികളെടുക്കും. 'ഭൂമി കൃഷിക്കാരന്' എന്ന ഡാ: ഡണ്ണിന്റെ മുദ്രാവാക്യം നടപ്പിൽ വരുത്താനും നാട്ടിൻപുറത്തെ നാടുവാഴിത്ത ബന്ധങ്ങൾ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുവാനും അതുകൂടിയേ തീരൂ. എന്നാൽ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് കൃഷിവ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞത്. ഭൂമി കൃഷിക്കാരുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താക്കുന്ന ഒരു നടപടി മാത്രമാണിത്. ധനിക കൃഷിക്കാരുടെ കൃഷിനടത്തിപ്പിന്റെ സാമ്പത്തിക രീതികൾ മുമ്പത്തെപ്പോലെ അനുവദിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. 'ഭൂമി ഉടമസ്ഥതയെ സമീകരിക്കുക'യെന്ന നയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണിത്. ഇതു നടപ്പിൽ വരുമ്പോഴത്തെ ശരിയായ മുദ്രാവാക്യം 'ഭൂമി കൃഷിക്കാരന്' എന്നതാവണം.

ഇതൊക്കെയാണ് ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിലെ ഒന്നാം ഘട്ടത്തിന്റെ കടമകൾ. ഈ കടമകൾ നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നതോടെ തൊഴിലാളി സർവാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള രണ്ടാം ഘട്ടമാരംഭിക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ സാമ്രാജ്യത്വത്തിനും ഫ്യൂഡലിസത്തിനുമെതിരായ വിപ്ലവം സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവമായി വളരുന്നു. ജനകീയജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സോഷ്യലിസമായി ത്തീരുന്നു.

ഇന്ന് ജനകീയജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നിയമമനുസരിച്ചാണ് ഉൽപാദനം നടക്കുന്നത്. കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടമായ സോഷ്യലിസം എത്രത്തോളം വേഗത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെടുന്നുവോ അത്രത്തോളം വേഗത്തിൽ ജനകീയ ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങൾ രണ്ടാം ഘട്ടമായ കമ്യൂണിസത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങും.

8.4

സോഷ്യലിസത്തിൽനിന്ന് കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള വഴി തെളിയിക്കണമെങ്കിൽ മൂന്നു പ്രാഥമികോപാധികൾ സാധിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

കമ്യൂണിസത്തിന്റെ മൗലികോപാധികൾ

ഒന്നാമതായി വേണ്ടത് അദ്ധ്വാനശക്തികളുടെ സർവ്വമുഖമായ വളർച്ചയാണ്. ഭൗതികസാമഗ്രികളുടെ ഉൽപാദനമാണ് എല്ലാ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥകളുടെയും അടിത്തറ. അതാണ് സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ നിർണായകശക്തി. സോഷ്യലിസത്തിൽനിന്ന കമ്യൂണിസത്തിലേക്കു മുന്നേറാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ സാമൂഹ്യോൽപാദനത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളും വിപുലമായ തോതിൽ വളരേണ്ടതുണ്ട്. സമുദായത്തിലെ എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും ആവശ്യമായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും എത്ര വേണമെങ്കിലും ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു നിലവാരം ഉൽപാദനത്തിനുണ്ടായിത്തീരണം. ഈ വളർച്ച ക്രമീകൃതമായും പ്ലാനോടുകൂടിയുമായിരിക്കുമെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദാഹരണത്തിന്, എല്ലാ വ്യവസായശാലകൾക്കും ആവശ്യമായ യന്ത്രസാമഗ്രികൾ താരതമ്യേന കൂടുതൽ വിപുലമായ തോതിൽ വളർന്നാലേ ഇടമുറിയാത്തതും അനുദിനം വളർന്നുവരുന്നതുമായ പുനരുൽപാദനം സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങൾക്ക്, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ നിർമിക്കുന്ന വ്യവസായശാലകൾക്ക്, താരതമ്യേന കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ വളർച്ചയുടെയും സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പട്ടണത്തിലെന്നപോലെ ഗ്രാമത്തിലും സാമൂഹ്യോൽപാദനം അങ്ങേയറ്റം വളർത്തപ്പെടുന്നത്.

രണ്ടാമതായി, കൂട്ടുകൃഷി സ്വത്തിനെ പൊതുസ്വത്തിന്റെ നിലവാരത്തിലേക്കുയർത്തിക്കൊണ്ട് എല്ലാ സാമൂഹ്യോൽപാദന രംഗങ്ങളിലും ഒരേതരത്തിലുള്ള സ്വത്തുടമാവകാശം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതു സ്റ്റേറ്റിന്റെ നിയമനിർമാണം കൊണ്ടു മാത്രം സാധിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. രണ്ടുതരത്തിലുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്വത്തുടമ സമ്പ്രദായങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ഉൽപാദനത്തെ പ്ലാനോടുകൂടി വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരികയാണാവശ്യം.

ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും പട്ടണപ്രദേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതാവണം. എന്നുവെച്ചാൽ, വ്യവസായവും കൃഷിയും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ചയവസാനിക്കണം. ഇതിന് കാർഷികരംഗത്തിൽ വിപുലമായ യന്ത്രവൽക്കരണമാവശ്യമാണ്. രണ്ടുതരം ഉൽപാദനരംഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരൊറ്റ ഉൽപാദനരംഗമാവിർഭവിക്കുന്നതോടുകൂടി മാത്രമേ പട്ടണവും ഗ്രാമവും തമ്മിലും വ്യവസായവും കൃഷിയും തമ്മിലുമുള്ള അകൽച്ചകൾ അവസാനിക്കൂ. അതോടുകൂടി മാത്രമേ തൊഴിലാളിയും കൃഷിക്കാരനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളും അവസാനിക്കുകയുള്ളൂ.

സമുദായത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും തന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കഴിവുകളെ സർവ്വതോമുഖമായി വളർത്താനും അങ്ങനെ ഓരോരുത്തനും തനിക്കിഷ്ടമുള്ള ജോലിയെടുക്കാനും കഴിയത്തക്കവണ്ണമുള്ള സാംസ്കാരിക പുരോഗതിയാണ് മൂന്നാമതായി വേണ്ടത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ അനുഭവങ്ങളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് സ്റ്റാലിൻ വിവരിക്കുന്നു.

‘അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താതെ, സമുദായത്തിലെ എല്ലാ മെമ്പർമാരുടെയും സാംസ്കാരിക നിലവാരത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു മൗലികമായ അഭിവൃദ്ധി നേടാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നത് തെറ്റായിരിക്കും. ഇതിന് ആദ്യമായിത്തന്നെ, ജോലിസമയം ചുരുങ്ങിയത് ആറു മണിക്കൂറായും പിന്നീട് അഞ്ചു മണിക്കൂറായും കുറക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സമുദായത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും സർവ്വമുഖമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടുന്നതിനാവശ്യമായ ഒഴിവു സമയം ഉണ്ടാകാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇത് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. കൂടാതെ സാർവത്രികവും നിർബന്ധവുമായ സാങ്കേതിക (പോളിടെക്നിക്കൽ) വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്—എന്നാൽ മാത്രമേ ഏതെങ്കിലുമൊരു ജോലിയിൽ ജീവിതമാകെ കുട്ടിക്കെട്ടി കിടക്കാനിടയാകാതെ യഥേഷ്ടം, സ്വതന്ത്രമായി, ജോലി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ പാർപ്പിട സൗകര്യങ്ങൾ ഇന്നത്തേക്കാൾ മൗലികമായി നന്നാക്കണം; കൂലിയും ശമ്പളവും നേരിട്ടുയർത്തിക്കൊണ്ടും അതിലും കൂടുതലായി ഉപയോഗസാധനങ്ങളുടെ വില ഇനിയും ക്രമമായി കുറച്ചുകൊണ്ടും തൊഴിലാളികളുടെയും മറ്റു ശമ്പളക്കാരുടെയും യഥാർഥ വരുമാനം ഇരട്ടിപ്പിക്കുകയെങ്കിലും വേണം’. (സ്റ്റാലിൻ: സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ പേജ് 75–76).

ഈ മൗലികോപാധികളെല്ലാം പരിപൂർണമായും നിറവേറ്റപ്പെടുന്നതോടുകൂടി സമുദായം ‘ഓരോരുത്തനിൽ നിന്നും കഴിവനുസരിച്ച്, ഓരോരുത്തനും അദ്ധ്വാനമനുസരിച്ച്’ എന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് തത്വത്തിൽ നിന്ന് ‘ഓരോരുത്തനിൽ നിന്നും കഴിവനുസരിച്ച്, ഓരോരുത്തനും ആവശ്യമനുസരിച്ച്’. എന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ് തത്വത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതായിരിക്കും. എന്നുവെച്ചാൽ, പരിപൂർണമായ കമ്യൂണിസം നടപ്പിൽ വരും.

പുതിയ മനുഷ്യൻ

സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനിടയിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും ഉൽപാദന ബന്ധങ്ങളും മാത്രമല്ല മനുഷ്യൻ തന്നെയും മാറുന്നു. വർഗരഹിതവും സുഖസംതൃപ്തവും സ്നേഹസമ്പന്നവുമായ പുതിയ സമുദായത്തിന് യോജിച്ച ഒരു പുതിയ മനുഷ്യൻ ആവിർഭവിക്കുന്നു. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ 'മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വം ഒരുപിടി ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വേവലാതിയിൽ നിന്നു ലോകത്തിൽവെച്ചു ശക്തിയുള്ളവന്റെ മുമ്പിൽ കുമ്പിടേണ്ട ആവശ്യത്തിൽ നിന്നും മോചനം നേടിക്കൊണ്ട് സ്വതന്ത്രമായിത്തീരുന്നു'. എന്നുവെച്ചാൽ, മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വം മുൻപൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം വികസിക്കുന്നു. അവന്റെ മാനസികവും ശാരീരികവും ഭൗതികവു സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ കഴിവുകളും അങ്ങേയറ്റം വളരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെയും സാമൂഹ്യസംഘടനകളുടെയും അടിമയായിക്കഴിഞ്ഞുപോന്ന മനുഷ്യൻ തികച്ചും സ്വതന്ത്രനായിത്തീരുന്നു.

പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയും സാമ്പത്തികപുരോഗതിയും മനുഷ്യനിൽ തന്നെ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. അവന്റെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ മാറുന്നു. സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ മാറുന്നു. വീക്ഷണഗതി മാറുന്നു. മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ ഒരു വീക്ഷണഗതിയാണ് മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്നത്. ഓരോ വ്യക്തിയും മറ്റെല്ലാവർക്കുമെതിരായി തന്റെ സ്വന്തം സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവർ തുലഞ്ഞാലും തനിക്ക് ലാഭം കിട്ടണമെന്നാണ് ഓരോരുത്തനും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. വർഗവും വർഗവും തമ്മിലും വ്യക്തിയും വ്യക്തിയും തമ്മിലുമുള്ള സമരങ്ങൾ സമുദായത്തെയാകെ മലീമസമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ മത്സരത്തിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പുകളായ വെറുപ്പും, വിദ്വേഷവും, വഞ്ചനയും, സ്വാർത്ഥതയും, കളവും, കൊലയും എല്ലായിടത്തും നടമാടുന്നു.

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുവുടമയിലാക്കപ്പെടുന്നതോടുകൂടി അരാജകവും വ്യക്തിപരവുമായ ഉൽപാദനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പ്ലാനോടുകൂടിയ സാമൂഹ്യോൽപാദനം നിലവിൽ വരുന്നു. വർഗവ്യത്യാസങ്ങളും ചൂഷണവും വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരവും അവസാനിക്കുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ സ്വന്തം ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയല്ല സമുദായത്തിന്റെയാകെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വ്യക്തിയുടെ അഭിവൃദ്ധി സമുദായത്തിന്റെയാകെ അഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഈ പുതിയ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതരീതിയെ മാത്രമല്ല വീക്ഷണഗതിയെ മാറ്റിമറിക്കുന്നു. വ്യക്തിനിഷ്ഠവും സങ്കുചിതവുമായ വീക്ഷണഗതിയുടെ സ്ഥാനത്ത് സാമൂഹ്യമായ വീക്ഷണഗതിയാവിർഭവിക്കുന്നു. വെറുപ്പും വഞ്ചനയും സ്വാർത്ഥവും ചതിയും നടമാടിയിരുന്നേടത്ത് സ്നേഹവും സഹകരണവും വിശ്വാസവും വിളയാടാൻ തുടങ്ങുന്നു. മനുഷ്യന്റെ മാനസിക മണ്ഡലത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന മുതലാളിത്ത ചിന്താഗതികളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ തുടച്ചു നീക്കപ്പെടുകയും വർഗരഹിതമായ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന് യോജിച്ച ഒരു പുതിയ മനുഷ്യൻ ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ഈ പരിവർത്തനം തന്നെത്താനല്ല, ഇടവിടാത്ത ആശയസമരങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക പുരോഗതിയാണ് പുതിയ ആശയങ്ങളുടെ ഉറവിടം. പുതിയ ആശയങ്ങളാകട്ടെ സാമൂഹ്യപുരോഗതിയെയും സഹായിക്കുന്നു. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ:

> 'പലതരത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യശക്തികളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. പഴയ ജീർണിച്ചുപോയ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളുടെ താൽപര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ തടയുന്നുവെന്നതാണ് അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം. സമുദായത്തിലെ പുരോഗമനശക്തികളുടെ താൽപര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്ന, പുതിയ, പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നതാണ് അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം. സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികാവശ്യങ്ങളെ എത്രത്തോളം അവ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കാണ് അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം... പുതിയ ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉളവാകുന്നത് സമുദായത്തിന് അവ ആവശ്യമായി വരുന്നതിനാലാണ്; അവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സമുദായത്തെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും അണിനിരത്തുകയും മാറ്റിമറിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ച ആവശ്യപ്പെടുന്ന അടിയന്തിര കടമകൾ നിർവഹിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഭൗതിക ജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ച ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ കടമകൾ നിമിത്തം ഉളവായ ഈ ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും മുന്നോട്ടുപോയി ബഹുജനങ്ങളുടെ പൊതുസ്വത്തായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ അവ അവരെ സമുദായത്തിലെ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികൾക്കെതിരായി സംഘടിപ്പിക്കുകയും അണിനിരത്തുകയും ചെയ്ത് സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിത വളർച്ചയെ തടയുന്ന പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളെ അട്ടിമറിക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു'. (സി. പി. എസ്. യു. ചരിത്രം, പേജ് 175–176).

സോഷ്യലിസത്തിൽ നിന്നു കമ്യൂണിസത്തിലേക്കു മുന്നേറണമെങ്കിൽ ഈ പുതിയ പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങളെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉൽപാദനത്തിന്റെയും സയൻസിന്റെയും കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, തത്വശാസ്ത്രം, കല, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ വിവിധരംഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും സർവ്വതോമുഖമായ പുരോഗതിയാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ആ വിവിധരംഗങ്ങളിലെ ആശയഗതികൾക്ക് സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ സഹായിക്കാനോ തടഞ്ഞു നിർത്താനോ കെല്പുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഏറ്റവും പുരോഗമനപരമായ മാർക്സിസ്റ്റ് ലെനിനിസ്റ്റ് വീക്ഷണഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസവും സാങ്കേതിക പരിശീലനവും ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം, കല മുതലായവയിലുള്ള പരിപക്വമായ പരിചയവും നൽകപ്പെടുന്നത്.

ഇങ്ങനെ കമ്യൂണിസം കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെടുന്നതോടുകൂടി മനുഷ്യന്റെ കായികവും മാനസികവുമായ എല്ലാ കഴിവുകളും അങ്ങേയറ്റം വളരുന്നു. സമുദായത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധി കൈവരുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിക്കും അങ്ങേയറ്റം വളരാനും തന്നിലുറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന എല്ലാ ശക്തികളെയും പൂർണമായി വികസിപ്പിക്കാനും സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സുഖസമൃദ്ധവും സംസ്കാരസമ്പന്നവും സ്നേഹമസൃണവുമായ ഒരു പുതിയ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി യഥാർത്ഥമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ സ്വന്തം ഭാവിയെ നിർണയിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

എംഗെൽസ് എഴുതുകയുണ്ടായി:

> 'മനുഷ്യനെ ഇതുവരേക്കും ഭരിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ ഇപ്പോൾ തികച്ചും മനുഷ്യന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിത്തീരുന്നു; മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി പ്രകൃതിയുടെമേൽ യഥാർത്ഥമായും ബോധപൂർവമായും അധികാരം നടത്താൻ തുടങ്ങുന്നു; കാരണം, ഇപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ സമുദായഘടനയുടെ നിയന്ത്രകനായിത്തീരുന്നു. ഇത്രവരേയ്ക്കും അയാളുടെ സ്വന്തം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ അയാൾക്കെതിരായി പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾപോലെ അയാളെ കീഴടക്കിക്കൊണ്ടാണ് നിലനിന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ അവ അയാളുടെ ചൊൽപടിക്കു കീഴടങ്ങുന്നു. ഇതുവരേയ്ക്കും പ്രകൃതിയും ചരിത്രവും ഒരു നിർബന്ധനിയമമെന്ന നിലയ്ക്ക് മനുഷ്യന്റെ മേൽ ചുമത്തിയിരുന്ന സാമൂഹ്യസംഘടന ഇപ്പോൾ അയാളുടെ സ്വതന്ത്രമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായുള്ളതായിത്തീരുന്നു. ഇതുവരേയ്ക്കും ചരിത്രത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ബാഹ്യശക്തികൾ ഇപ്പോൾ ഇയാളുടെ ഇച്ഛയ്ക്കനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടം മുതൽക്ക് മാത്രമേ മനുഷ്യൻ അയാളുടെ സ്വന്തം ചരിത്രം നിർമിക്കുകയുള്ളൂ, ഈ കാലം മുതൽക്കുമാത്രമേ അയാൾ ഇളക്കിവിടുന്ന സാമൂഹ്യശക്തികൾ അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഫലത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുകയുള്ളൂ; ഇതോടൊപ്പം മനുഷ്യൻ നിർബന്ധ നിയമങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്കുയരുന്നു'. (എംഗെൽസ് സോഷ്യലിസം സാങ്കല്പികവും ശാസ്ത്രീയവും പേജ് 78–79).

8.5

തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെയും തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ പാർട്ടിയായ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പർട്ടിയുടെയും നേതൃത്വത്തിലുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടുമാത്രമേ കമ്യൂണിസത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം വിജയിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് മാർക്സിസം, ലെനിനിസം പഠിപ്പിക്കുന്നു. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള പാർട്ടിയാണ്; തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ ഏറ്റവും ബോധമുള്ള, ഏറ്റവും ഉയർന്ന തരത്തിലുള്ള, മുന്നണിപ്പടയാണ്. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> ‘തൊഴിലാളി വർഗത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല അംഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന, ഉന്നതമായൊരു സിദ്ധാന്തം സ്വായത്തമാക്കിയ, വർഗസമരത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ അറിയുന്ന, വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അനുഭവജ്ഞാനമുള്ള, സംഘടനയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന രൂപമെന്ന നിലയ്ക്ക് പാർട്ടിക്ക് തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ മറ്റെല്ലാ സംഘടനകളേയും നയിക്കാനുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളുമുണ്ട്. അങ്ങനെ നയിക്കാൻ അതു കടപ്പെട്ടതുമാണ്’.

ഇത്തരത്തിലുള്ള പാർട്ടിയുടെ ആവശ്യമെന്താണ്? ഇത്തരത്തിലൊരു പാർട്ടിയില്ലെങ്കിൽ തൊഴിലാളി വർഗത്തിനു വിജയത്തിലേക്കു മുന്നേറാൻ കഴിയില്ല. സ്റ്റാലിൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

‘ഒരു പട്ടാളത്തിന് യുദ്ധത്തിൽ പരാജയമടയാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരു ജനറൽ സ്റ്റാഫ് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. തൊഴിലാളിവർഗം തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ അതിന് ഒരു ജനറൽ സ്റ്റാഫ് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതാണെന്ന് അതിലേറെ വ്യക്തമല്ലേ? തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ വിപ്ലവപ്പാർട്ടിക്ക് മാത്രമേ ഈ ജനറൽ സ്റ്റാഫിന്റെ പ്രവൃത്തി നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയൂ. ഒരു വിപ്ലവപ്പാർട്ടിയില്ലാത്ത തൊഴിലാളിവർഗം ഒരു ജനറൽ സ്റ്റാഫില്ലാത്ത സൈന്യമാണ്. പാർട്ടി തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ സ്റ്റാഫാണ്... അധികാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗത്തെ നയിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരു പാർട്ടിയാണത്. ഒരു വിപ്ലവപരിതഃസ്ഥിതിയുടെ വിഷമതകൾക്കു നടുവിലും അതിന്റെ ചുമതലകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ പരിചയം സിദ്ധിച്ച ഒരു പാർട്ടിയാണത്. ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള മാർഗത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന എല്ലാ പാറകളേയും തരണം ചെയ്തുപോകാൻ കഴിവുള്ള പാർട്ടിയാണത്.

തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ ബഹുജന സംഘടനകളെ തങ്ങൾക്കു ചുറ്റും അണിനിരത്താനും സമരത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കിടയിൽ മുഴുവൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും നേതൃത്വത്തെ കേന്ദ്രീകരിക്കാനും കഴിവുള്ള ഒരു പാർട്ടി ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ റഷ്യയിലെ തൊഴിലാളി വർഗത്തിന് അതിന്റെ വിപ്ലവകരമായ സർവാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്ന് സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ പാർട്ടിക്ക് തൊഴിലാളികളെ മാത്രമല്ല അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന മറ്റെല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും യോജിപ്പിച്ചണിനിരത്തി മുന്നോട്ടു നയിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടാകണം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ പാർട്ടി ഏറ്റവുമുയർന്ന ഒരു വിപ്ലവ സിദ്ധാന്തം സ്വായത്തമാക്കണം. ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ ‘ഒരു വിപ്ലവസിദ്ധാന്തമില്ലാതെ ഒരു വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനമുണ്ടാക്കുക സാധ്യമല്ല... ഏറ്റവും ഉയർന്ന സിദ്ധാന്തത്താൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പാർടിക്ക് മാത്രമേ മുന്നണിപ്പടയുടെ പങ്ക് നിർവഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ’.

തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ആ വിപ്ലവ സിദ്ധാന്തമാണ് മാർക്സിസം ലെനിനിസം. സാമൂഹ്യപരിതഃസ്ഥിതികളെ വിശകലനം ചെയ്ത് സംഭവങ്ങൾ ഏതു വഴിക്കാണ് നീങ്ങുന്നത് എന്നു മുൻകൂട്ടിക്കാണാനും സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ നിയമങ്ങൾ മനസിലാക്കിക്കൊണ്ട് ജനങ്ങളെ കമ്യൂണിസമെന്ന മഹത്തായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കാനും മാർക്സിസം ലെനിനിസമാണ് പാർട്ടിക്ക് കെൽപുണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നത്.

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. മനുഷ്യൻ
2. മാർക്സിസത്തിന് ഒരു മുഖവുര
3. കമ്യൂണിസം എന്ത്, എന്തിന്, എങ്ങിനെ?
4. വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും
5. മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം
6. മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം
7. മാർക്സിസവും കുടുംബജീവിതവും
8. സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും
9. കമ്യൂണിസവും ക്രിസ്തുമതവും
10. മാർക്സിസവും ആധുനികശാസ്ത്രവും

വെബ് പതിപ്പ് കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3x
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014